

uimitoarea diferență între „eros” și „agape”. Din această perspectivă și lecturând volumul de poezie, acum pot spune cu mâna pe inimă - așa de altfel cum au mai spus-o și alții - că și poezia este un neprețuit mijloc de cunoaștere.

Haideți să trecem în revistă câteva dintre temele (ideile) majore pe care autorul le așează cu dărnicie în fața cititorilor.

Încă din titlul generos metaforic se poate vedea că Sandu Frunză pune în operă întregul instrumental filosofic, cât și talentul său poetic realizând admirabila conjuncție între un noțiune ce acoperă plaja psihologiei comune și categoriile filosofice ale infinitului și timpului.

Vianu Mureșan în prefața cărții amintește de noțiunea de „hemolexie” (cuvânt inventat de psihologul Carmen-Maria Mecu într-o carte despre Nichita Stănescu, inventatorul „hemografiei”, adică scrierea cu tine însuși, apud Dan C. Mihăilescu), adică cartea care se citește angajând ființa cititorului ca totalitate.

Din perspectiva mea, mănunchiul poetic realizat de autor este concomitent hemolexie, deoarece îl angajează pe cititor cu partea rațională și senzitivă, cât și hemografie, fiindcă este, într-adevăr, o scriere cu el însuși. Însă nu așa sunt toate scrierile poetice la început, niște solilocvii? Nu monologhează poetul cu alter-egoul său, deci cu el? Altfel se înțelege aspectul prezentat dacă spunem că poetul se scrie pe el, ca și cum ar fi cerneală din cuvinte.

Mai spune Vianu Mureșan că poeziile autorului transmit „stări, trăiri, sensuri și dispoziții existențiale, toate într-o retorică confesivă și cumva dincolo de cititor ca individ”. O evaluare plină de ascuțit spirit de observație și

întru totul întemeiată.

Însă, Sandu Frunză surprinde prin chiar poezia sa așezată la începutul volumului, intitulată „La Sanctuar”, versuri care ne plonjează în categoria istoricității și transformă poeziile sale în tot atâtea imnuri aparținătoare unei religii a dragostei.

„Dacă ai privi-o/Zamolxis/Și tu te-ai îmbujora/Și te-ai lăsa chemat de lumina blândă reflectată/De buzele ei umezite de apa băută la izvorul/Din preajma sanctuarului dacic” (La Sanctuar, p.13)

Și da! Cu această deschidere autorul ne capturează disponibilitatea de a pronunța o identitate de scop cu revista „Polymnia”.

Eu văd poeziile sale ca pe niște delicate elegii pătrunse de tristețea sfâșietoare a momentului în care iubita devine „un spirit pereche/ce nu mai are curajul de a se hrăni/din al meu suflet”(Dorințe nocturne, p.15). Trauma resimțită - presupunem imaginativ - se metamorfozează într-o furtună de emoții și sentimente, care exteriorizate și turnate în matrici de cuvinte primesc ființa poeziilor strânse în acest volum.

Aș zice că dorința copleșitoare a rolului de îndrăgostit este propusă ca un manifest în titlul de la pagina nr. 21 „Să mor și să trăiesc în inima ta”. O expresie care actualizează în planul lingvistic dualitatea antinomică a categoriilor existențiale: materie și energie, undă și linie dreaptă, lumină și întuneric, viață și moarte etc. Desigur, însă mai înainte de a fi posibilă trăirea prin celălalt, mai e nevoie ca iubita să existe. Și spărgînd limitele întâmplării, autorul îl invocă pe Dumnezeu care a ordonat lumea să-i trimită iubita „la vremea potrivită”. Despre toate celelalte, în numărul viitor, sunt multe de spus.

Sandu Frunză, un poet pentru care iubirea e filosofie sau „iubita ce ne iese în cale la vremea potrivită”

de Emil Pop

Cartea de debut a profesorului universitar Sandu Frunză: „Iubirea ca un vis infinit dăruit unei clipe” (Editura Eikon, București, 2023, prefață Vianu Mureșan) este o gingașă mărturisire de credință a unui poet care filosofează despre iubire. Nu puține au fost de-a lungul istoriei numele mari filosofice ori literare care au tratat problema iubirii nu prin metode științifice, ci hermeneutic și filosofic încercând să răspundă la chinuitoarele întrebări despre ce și cum este iubirea și despre

uimitoarea diferență între „eros” și „agape”. Din această perspectivă și lecturând volumul de poezie, acum pot spune cu mâna pe inimă - așa de altfel cum au mai spus-o și alții - că și poezia este un neprețuit mijloc de cunoaștere.

Haideți să trecem în revistă câteva dintre temele (ideile) majore pe care autorul le așează cu dărnicie în fața cititorilor.

Încă din titlul generos metaforic se poate vedea că Sandu Frunză pune în operă întregul instrumental filosofic, cât și talentul său poetic realizând admirabila conjuncție între un noțiune ce acoperă plaja psihologiei comune și categoriile filosofice ale infinitului și timpului.

Vianu Mureșan în prefața cărții amintește de noțiunea de „hemolexie” (cuvânt inventat de psihologul Carmen-Maria Mecu într-o carte despre Nichita Stănescu, inventatorul „hemografiei”, adică scrierea cu tine însuși, apud Dan C. Mihăilescu), adică cartea care se citește angajând ființa cititorului ca totalitate.

Din perspectiva mea, mănunchiul poetic realizat de autor este concomitent hemolexie, deoarece îl angajează pe cititor cu partea rațională și senzitivă, cât și hemografie, fiindcă este, într-adevăr, o scriere cu el însuși. Însă nu așa sunt toate scrierile poetice la început, niște solilocvii? Nu monologhează poetul cu alter-egoul său, deci cu el? Altfel se înțelege aspectul prezentat dacă spunem că poetul se scrie pe el, ca și cum ar fi cerneală din cuvinte.

Mai spune Vianu Mureșan că poeziile autorului transmit „stări, trăiri, sensuri și dispoziții existențiale, toate într-o retorică confesivă și cumva dincolo de cititor ca individ”. O evaluare plină de ascuțit spirit de observație și

întru totul întemeiată.

Însă, Sandu Frunză surprinde prin chiar poezia sa așezată la începutul volumului, intitulată „La Sanctuar”, versuri care ne plonjează în categoria istoricității și transformă poeziile sale în tot atâtea imnuri aparținătoare unei religii a dragostei.

„Dacă ai privi-o/Zamolxis/Și tu te-ai îmbujora/Și te-ai lăsa chemat de lumina blândă reflectată/De buzele ei umezite de apa băută la izvorul/Din preajma sanctuarului dacic” (La Sanctuar, p.13)

Și da! Cu această deschidere autorul ne capturează disponibilitatea de a pronunța o identitate de scop cu revista „Polymnia”.

Eu văd poeziile sale ca pe niște delicate elegii pătrunse de tristețea sfâșietoare a momentului în care iubita devine „un spirit pereche/ce nu mai are curajul de a se hrăni/din al meu suflet”(Dorințe nocturne, p.15). Trauma resimțită - presupunem imaginativ - se metamorfozează într-o furtună de emoții și sentimente, care exteriorizate și turnate în matrici de cuvinte primesc ființa poeziilor strânse în acest volum.

Aș zice că dorința copleșitoare a rolului de îndrăgostit este propusă ca un manifest în titlul de la pagina nr. 21 „Să mor și să trăiesc în inima ta”. O expresie care actualizează în planul lingvistic dualitatea antinomică a categoriilor existențiale: materie și energie, undă și linie dreaptă, lumină și întuneric, viață și moarte etc. Desigur, însă mai înainte de a fi posibilă trăirea prin celălalt, mai e nevoie ca iubita să existe. Și spărgînd limitele întâmplării, autorul îl invocă pe Dumnezeu care a ordonat lumea să-i trimită iubita „la vremea potrivită”.

Despre toate celelalte, în numărul viitor, sunt multe de spus.

Sandu Frunză, un poet pentru care iubirea e filosofie sau „iubita ce ne iese în cale la vremea potrivită”

de Emil Pop

Cartea de debut a profesorului universitar Sandu Frunză: „Iubirea ca un vis infinit dăruit unei clipe” (Editura Eikon, București, 2023, prefață Vianu Mureșan) este o gingașă mărturisire de credință a unui poet care filosofează despre iubire. Nu puține au fost de-a lungul istoriei numele mari filosofice ori literare care au tratat problema iubirii nu prin metode științifice, ci hermeneutic și filosofic încercând să răspundă la chinuitoarele întrebări despre ce și cum este iubirea și despre